

DARVAS SZILÁRD: H A R M I N C

Az emberélet utjának felén egy
nagy, sötétlő erdőbe jutottam...
Dante.

A BÖLCSŐ

*Még akkortájt gondom volt másra,
nem emlékszem az indulásra.*

*Ki élt már akkor és még most se holt,
úgy meséli, hogy minden rendben volt.*

*A két lábamhoz nem volt négy fejem
s bölcsen szunnyadt az ifjú értelem.*

ORSZÁGÚT

*Az ember néha ügyis messze ér,
ha nem segíti hintó, sem szekér.*

*Ki előttem járt, pontnak látva őt,
már régesrégén út árkába dőlt.*

*De számláltam a mérföldköveket
s megelőzött, ki messze követett.*

*Segíts most rajtam, súgj egy szót nekem,
ó három X, ó furcsa rejtelem!*

DICSŐSÉG

*Ha éltem könyvét visszahajtanám,
tollatlan állat voltam hajdanán.*

*De Isten megtiltotta énnekem,
hogy hófehérbe zülljön életem.*

*A mélybe küldött s nem nyújtott kezet,
úgy tett, mint aki elfeledkezett.*

*Nem adott kincset s hozzá rejteket
se palotát, se cifra rendjelet.*

*Nem adott pénzt, se sokat, se kevést,
se megnyugvást, se megelégedést.*

*Sosem volt többem, mint amim ma van,
nem adott nekem semmit, csak magam.*

*Igy vittem sokra életem delén,
földön a legtöbb: ember lettem én!*